

Sygn. akt

III AUa 233/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 czerwca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **5 czerwca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość renty, wyrównanie świadczenia i wypłatę odsetek

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **31 grudnia 2012 r.** sygn. akt **III U 449/12**

I. **zmienia pkt I ppkt 3 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że oddala odwołanie,**

II. **w pozostałej części oddala apelację.**

Sygn. akt III AUa 233/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 czerwca 2013 r.

Decyzją z dnia 15 marca 2011 r. – mającą stanowić realizację prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 8 kwietnia 2009r. w sprawie o sygn. akt III U 861/08 - **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. potwierdził prawo wnioskodawcy J. K. do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2007r., dokonując równocześnie ponownego ustalenia wysokości świadczenia (przy przyjęciu WWPW równego 86,79% w miejsce dotychczasowego 98,16%), i wznawiając wypłatę renty od wyżej wskazanej daty. Powyższe stanowiło zaś o ustaleniu wysokości wyrównania świadczenia za okres od 1 sierpnia 2007 r. do 31 marca 2011 r. w łącznej kwocie 27.550,49 zł brutto , z jednoczesnym określeniem jego bieżącej wysokości na kwotę 693,86 zł brutto miesięcznie.** W podstawie prawnej decyzji powołane zostały ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Wnioskodawca J. K. odwołał się od w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu. W odwołaniu z dnia 14 kwietnia 2011 r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie ZUS do wypłaty – bliżej nieokreślonego co do swej wysokości – zwiększonego wyrównania świadczenia rentowego za okres od 1 sierpnia 2007 r. do 31 marca 2011 r., przy jednoczesnym ustaleniu także wyższej wysokości bieżącej renty, a także odsetek za zwłokę, zarzucił, że rozstrzygnięcie ZUS wydane zostało z naruszeniem prawa materialnego tj. art. 93 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ,poprzez bezpodstawne ponowne ustalenie wysokości renty przy odmiennym niż dotąd WWPW, z jednoczesnym zaniechaniem dokonania koniecznych waloryzacji świadczenia, a także art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 205 poz. 1585 ze zm.), w tym wypadku poprzez brak wypłaty należnych odsetek z tytułu opóźnienia w podjęciu wypłaty renty. W związku z powyższymi zarzutami i wnioskami odwołania wnioskodawca domagał się zobowiązania pozwanego organu rentowego do przedstawienia stosownych wyliczeń. Na uzasadnienie zaś swych racji odwołujący naprowadzał, że długotrwałe postępowanie sądowe (wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 8 kwietnia 2009 r. sygn. akt III U 861/08, którego prawidłowość potwierdził Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 stycznia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 878/10) ostatecznie wykazało błędność stanowiska ZUS o braku po jego stronie wymaganego okresu zatrudnienia do przyznania prawa do renty (co skutkowało wydaniem decyzji z dnia 18 lipca 2007 r. o wznowieniu postępowania, odmowie prawa do renty i wstrzymaniu wypłaty świadczenia z dniem 1 sierpnia 2007 r.). Powyższe przesądzać zaś miało o odpowiedzialności organu rentowego za nie wypłacanie renty za okres od 1 sierpnia 2007 r. do 31 marca 2011 r. rodzącej obowiązek zapłaty dochodzonej należności ubocznej (odsetek).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 i 12 maja 2012 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądań wnioskodawcy z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych.

Uzupełniając w tym zakresie treść zaskarżonej decyzji ,pozwany organ rentowy wskazując ogólnie na art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) naprowadzał, że zaistniały przewidziane w tym przepisie przesłanki do dokonania z urzędu korekty WWPW świadczenia wnioskodawcy, ponieważ w decyzji pierwszorazowej z dnia 9 września 1997 r. wskaźnik ten został błędnie obliczony , bo na podstawie wynagrodzeń z 8 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z 17 lat poprzedzających rok w którym zgłoszono wniosek o rentę (1980-1996), gdy tymczasem winien być on ustalony z 5 pełnych lat kalendarzowych z tak określonego okresu (tj. z lat 1984-1989), z uwagi na fakt, że wnioskodawca w latach 1982 -1984 odbywał służbę wojskową ,a w latach 1990-1993r. przebywał na urlopie wychowawczym. Tym samym przyjęty w zaskarżonej decyzji tak obliczony wskaźnik jest prawidłowy i wynosi 86,79%. Przywołując z kolei treść art. 118 ust. 1 wyżej powołanej ustawy emerytalno – rentowej ,organ rentowy stwierdzał, że wydanie zaskarżonej decyzji nastąpiło na skutek ostatecznego wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji dopiero w

postępowaniu sądowym , co przy zachowaniu przewidzianego w tym przepisie terminu do wydania decyzji realizującej to prawomocne orzeczenie sądu (data wpływu odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt III AUa 878/10 do ZUS : 23 luty 2011r. –wydanie decyzji :15 marzec 2011r.) czyni żądanie wypłaty odsetek niezasadnym . Niezależnie od tego pozwany organ rentowy zauważał, że brak jest podstaw do uwzględnienia omawianego roszczenia także z tego względu ,że powołany wyrok nie zawiera przewidzianego w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej rozstrzygnięcia w przedmiocie jego odpowiedzialności .

**Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu,
po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy J. K., wyrokiem z dnia
29 grudnia 2011 r. (sygn. akt III U 495/11) oddalił odwołanie.**

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legło stanowisko Sądu I instancji o braku podstaw do merytorycznego osądu sporu w zakresie prawidłowości działań ZUS objętych decyzją z dnia 15 marca 2011 r. (a więc w zakresie prawidłowości przyjętego wyrównania świadczenia, jak też możliwości ponownego ustalenia jego wysokości, czy określenia wysokości bieżącej wypłaty renty), przy lakonicznym i jednocześnie nieprawdziwym stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu miał się już zajmować tą sprawą i sprawa ta została prawomocnie osądzona. Dokonując zaś oceny zasadności żądania wnioskodawcy w zakresie zobowiązania ZUS do wypłaty odsetek, Sąd I instancji ,przywołując art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) stwierdził krótko że pozwany organ rentowy z wydaniem decyzji realizującej prawomocny wyrok sądowy zmieścił się w przewidzianym w tym przepisie terminie , co zwalnia go z obowiązku wypłaty należności ubocznej W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 29 grudnia 2011 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę J. K.. W apelacji z dnia 13 lutego 2012 r. (v. k. 43-47) wnioskodawca zarzucając naruszenie;

- prawa procesowego tj. art. 328 § 2 kpc, poprzez brak uzasadnienia prawnego i merytorycznego zaskarżonego wyroku, uniemożliwiający odniesienie się do pobudek jakimi kierował się Sąd I instancji przy jego ferowaniu, art. 227 kpc w związku

z art. 232 kpc poprzez nie rozpoznanie zgłaszanych przez wnioskodawcę wniosków dowodowych w zakresie zobowiązania ZUS do przedłożenia stosownych wyliczeń,

- jak również prawa materialnego, tj. art. 114 w związku z art. 93 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), przez dopuszczenie możliwości ponownego ustalenia przez ZUS wysokości renty , czy art. 118 ust.1a wyżej powołanej ustawy tu w związku z art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 205 poz. 1585 ze zm.), poprzez odmowę potwierdzenia uprawnienia wnioskodawcy do dochodzonych odsetek ,w sytuacji gdy postępowanie sądowe zakończone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. w sprawie III AUa 878/10 ostatecznie potwierdziło nieprawidłowość działań ZUS w zakresie wstrzymania wypłaty świadczenia rentowego,

wnosił o ;

-zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie w całości żądań odwołania, ewentualnie ,

-uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

W obszernym uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący raz jeszcze podnosił te argumenty które legły u podstaw złożonego odwołania ,podkreślając przy tym ,że wadliwy sposób procedowania Sądu I instancji, jak również treść uzasadnienia przyjętego przez ten Sąd rozstrzygnięcia, stanowią o nie rozpoznaniu istoty sporu, czyniąc nadto zaskarżony wyrok trudnym do przeprowadzenia jego kontroli instancyjnej.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie , po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy J. K. , wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012r.(sygn. akt III AUa 187/12) uchylił zaskarżony wyrok , przekazując sprawę do ponownego do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu . Powyższe było skutkiem podzielenia w zupełności przez Sąd II instancji zarzutów zaskarżenia w zakresie popełnionych przez Sąd I instancji istotnych uchybień procesowych skutkujących z jedynej strony nie rozpoznaniem istoty sporu – tu w zakresie możliwości weryfikacji WWPW świadczenia rentowego odwołującego , prawidłowości ustalenia bieżącej wysokości renty jak i wielkości wyrównania świadczenia (przy absurdalnym wręcz przyjęciu ,iż powyższe korzysta z powagi rzeczy osądzonej) , z drugiej zaś niemożnością dokonania kontroli instancyjnej wyroku choćby w zakresie dochodzonej przez wnioskodawcę należności ubocznej (odsetek) , z uwagi na rażące naruszenie przewidzianych w art.328 § 2kpc reguł dotyczących samego sposobu sporządzenia jego uzasadnienia. W konsekwencji powyższego zaistniała więc – w ocenie Sądu II instancji- konieczności rozpoznania sprawy w pełnym jej zakresie niejako od nowa . Ferując powyższy wyrok w oparciu o art.386 § 4 kpc Sąd Apelacyjny jednocześnie zauważał ,że dla oceny roszczenia wnioskodawcy wypłaty odsetek , w świetle brzmienia art. 85 ust.

1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 205 poz. 1585 ze zm.), jak również art. 118 ust. 1a ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), konieczne jest

w pierwszym rzędzie precyzyjne ustalenie przebiegu postępowania zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt III AUa 878/10 , a następnie dokonanie oceny , czy w świetle przebiegu tego postępowania można pozwanemu organowi rentowemu w sposób obiektywny przypisać odpowiedzialność za wstrzymanie wypłaty renty odwołującego decyzją z dnia 18 lipca 2007r. (a więc , czy na dzień wydania tej decyzji zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania w sprawie uprawnienia J. K. do świadczenia rentowego, a jeżeli tak, to czy organ rentowy dysponował już wówczas tymi wszystkimi dowodami na jakich oparł się Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w w/w wyroku ustalając ostatecznie, iż wnioskodawca legitymuje się jednak wymaganym 5-cio letnim okresem ubezpieczenia , a także czy analiza tych dowodów mogła prowadzić wprost do tak określonego wniosku) . Jednocześnie podkreślone zostało ,że wbrew stanowisku ZUS ,brak rozstrzygnięcia w wyroku sądowym przywracającym odwołującemu prawo do renty o odpowiedzialności organu rentowego (co przewiduje art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej) , nie stoi na przeszkodzie w dochodzeniu przez wnioskodawcę omawianego roszczenia ubocznego , tu przy powołaniu tożsamego poglądu Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 24 marca 2011 r. I UZP 2/11 OSNP 2011/19-20/255. Oczywistym też dla Sądu II instancji było ,iż koniecznym dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie ustalenia prawidłowej wysokości bieżącej renty odwołującego jak i jej wyrównania musiało być przede wszystkim przesądzenie zaistnienia podstawy prawnej do weryfikacji przez ZUS WWPW tego świadczenia w zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, po ponownym rozpoznaniu sprawy , wyrokiem z dnia 31 grudnia 2012r. (sygn. akt III U 449/12) ;

- w pkt. I –zmienił zaskarżoną decyzję ZUS, ustalając, że wysokość renty wnioskodawcy J. K. , począwszy od dnia 1 sierpnia 2007r. winna uwzględniać dotychczasowy WWPW świadczenia w wysokości 98,16 % , co przy przyjęciu obowiązujących powszechnie zasad waloryzacji w okresie od wyżej wskazanej daty do dnia 31 marca 2011r. stanowiło o miesięcznej wysokości renty w kwotach brutto podanych w ppkt. a- e , a więc odpowiednio:- 604,29 zł (w okresie od 1 sierpnia 2007r. do 28 lutego 2008r.) , 643,52 zł (w okresie od 1 marca 2008r. do 28 lutego 2009r.) , 682,77 zł (w okresie od 1 marca 2009r. do 28 lutego 2010r.) , 714,31 zł (w okresie od 1 marca 2010r. do 28 lutego 2011r.) i 736,46 zł (za marzec 2011r.),

- w pkt. II- zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 1.885, 62 zł , tytułem wyrównania renty za okres od dnia 1 sierpnia 2007r. do 31 marca 2011r. (różnica pomiędzy wypłaconym za w/w okres

w oparciu o zaniżony wskaźnik 86,79 % świadczeniem ,a tym wyliczonym przy przyjęciu WWPW w wysokości 98,16%) ,

- w pkt. III- zasądził od pozwanego ZUS na rzecz wnioskodawcy J. K. kwotę 6.885,88 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za zwłokę w podjęciu wypłaty renty (liczonych od dnia 28 sierpnia 2007r. do dnia 29 kwietnia 2011r. ,od całej kwoty wyrównania – uwzględniającej więc też objętą pkt. II należność) ,

- w pkt. IV zaś- w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (tj. w zakresie dochodzonych odsetek za okres poprzedzający dzień 28 sierpnia 2007r.) .

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ustalił, że wnioskodawca J. K. ur. (...) w okresie od 2 czerwca 1997r. do 31 lipca 2007r. pobierał nieprzerwanie świadczenie rentowe , które od 1 września 2000r. miało charakter stały. Ustalenie prawa do renty nastąpiło na mocy decyzji ZUS z dnia 9 września 1997r. Ubiegając się o świadczenie rentowe wnioskodawca przedłożył m.in. świadectwo pracy wystawione przez (...) M. w M., w którym to dokumencie wykazano, iż w okresie od 15 kwietnia 1982 r. do 24 kwietnia 1984 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, od 4 lutego 1987 r. do 23 lutego 1990 r. przebywał na urlopie bezpłatnym, zaś od 24 lutego 1990 r. do 31 grudnia 1993 r. korzystał z urlopu wychowawczego. Równocześnie przedłożone zostało świadectwo pracy wystawione przez (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. ,potwierdzające zatrudnienia J. K. w okresie od 6 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1989 r. ,w tym na eksporcie od 4 sierpnia 1987 r. do 31 grudnia 1989 r. Powyższe zaś stanowiło o przyjęciu przez ZUS, iż wnioskodawca legitymuje się wymaganym okresem ubezpieczenia 5-ciu lat w ostatnim dziesięcioleciu od daty złożenia wniosku rentowego (ustalony wymiar 5 lat i 14 dni.). Jednocześnie organ rentowy ustalając wysokość renty przyjął do jej obliczenia WWPW równy 98,16% obliczony z wynagrodzeń z 8 lat kalendarzowych (lata 1982 -1989). W sierpniu 2006 r. – w związku z toczącym się postępowaniem o ustalenie wartości kapitału początkowego wnioskodawcy – organ rentowy wszedł w posiadanie nowych, nieznanych mu dotąd dowodów dotyczących przebiegu zatrudnienia J. K., w tym w szczególności umowy o pracę z dnia 9 lutego 1987 r. zawartą przez w/w z Odlewniami (...), jak też świadectw pracy wydanych przez (...) K. oraz Biuro (...) (...)” K. podważających treść świadectwa pracy (...) Przedsiębiorstwa (...) w K. o ciągłym zatrudnieniu w okresie od 6 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1989 r. W trakcie podjętych w związku z tym czynności wyjaśniających ,pozwany ZUS uzyskał także szczegółową informację Wojskowej Komendy Uzupelnień o

pełnieniu przez J. K. zasadniczej służby wojskowej w okresie od

15 kwietnia 1982 r. do 12 kwietnia 1984 r. W konsekwencji powyższego, decyzją z dnia 18 lipca 2007 r. – wydaną w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej – organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty, przy jednoczesnym wstrzymaniu wypłaty świadczenia z dniem 1 sierpnia 2007 r. ustalając, iż nie legitymuje się on wymaganym 5-cio letnim okresem ubezpieczenia, bo ten po weryfikacji miał wynieść jedynie 4 lata 5 miesięcy i 24 dni. Długotrwałe postępowanie sądowe jakie toczyło się na skutek odwołania J. K. od powyższej decyzji, doprowadziło ostatecznie do potwierdzenia jego uprawnienia do pobieranego dotąd świadczenia rentowego ,wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt III AUa 878/10, który oddalił apelację ZUS od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 8 kwietnia 2009 r. sygn. akt III U 861/08 (w międzyczasie zapadały też odmienne wyroki Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, jak ten kasatoryjny z dnia 3 kwietnia 2008 r. sygn. akt III AUa 286/08, kierujący sprawę do rozpoznania na nowo przez ZUS, czy reformatoryjny ,orzekający na niekorzyść wnioskodawcy z dnia 28 lipca 2009 r. sygn. akt III AUa 516/09, którego zaskarżenie skargą kasacyjną skutkowało dopiero ponownym rozpoznaniem sprawy przez Sąd Apelacyjny na mocy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r. sygn. akt III UK 94/09). W całym tym postępowaniu sądowym Sądy tak I jak i II instancji dysponowały całością źródłowej dokumentacji pracowniczej odwołującego w tym jego aktami osobowymi z (...) Przedsiębiorstwa (...) w K. z lat 1987 – 1989, przy czym różnie ustalały czasokres faktycznego zatrudnienia wnioskodawcy u tego pracodawcy. Przesadzający o uprawnieniu J. K. do świadczenia rentowego w/w wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r., z jednej strony opierał się na stwierdzeniu, iż pozwany organ rentowy w świetle ujawnionych nowych dowodów był władny wznowić postępowanie w sprawie oceny uprawnienia

odwołującego do renty, z drugiej zaś przyjmował – odmiennie niż to uczynił poprzednio Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 28 lipca 2009 r. - iż J. K. legitymuje się jednak wymaganym okresem ubezpieczenia (w wymiarze 5 lat 2 miesięcy i 5 dni), tu między innymi przy uwzględnieniu okresu jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresach od 1 lipca 1987 r. do 3 sierpnia 1987 r. i od 1 stycznia 1988 r. do 16 marca 1988 r. (tj.

w przerwach dzielących pracę wnioskodawcy na eksportcie) Powyższe ustalenie oparte przy tym zostało na domniemaniu faktycznym mającym przemawiać za istnieniem także w tych okresach stosunku pracy, tu przy wskazaniu na wniosek urlopowy wnioskodawcy z dnia 29 czerwca 1987 r. i kartę urlopową z dnia 8 lipca 1987 r. potwierdzającą udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od 1-14 lipca 1987 r. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. wpłynął do pozwanego ZUS w dniu 23 lutego 2011 r., po czym doszło do wydania – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu – decyzji z dnia 15 marca 2011 r., potwierdzającej uprawnienie J. K. do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy także po dniu 1 sierpnia 2007 r., z jednoczesnym podjęciem wypłaty świadczenia

i stosownym jego wyrównaniem za okres od dnia 1 sierpnia 2007 r. do dnia 31 marca 2011 r. Ustalając bieżącą wysokość renty na kwotę 693,86 zł brutto miesięcznie, jak również dokonując obliczenia wyrównania świadczenia za w/w okres na łączną kwotę 27.550,49 zł brutto, organ rentowy z jednej strony zweryfikował dotychczasowy WPPW renty obniżając go z 98,16 % na 86,79 % (przy stwierdzeniu błędu

w pierwotnym ustaleniu jego wysokości z uwagi na fakt, że odbywanie przez wnioskodawcę służby wojskowej w latach 1982 -1984, jak też przebywanie przez niego na urlopie wychowawczym w latach 1990-1993 winny były skutkować ustaleniem tego wskaźnika jedynie z 5-ciu pełnych lat kalendarzowych tj. lat 1984-1989, a nie jak przyjęto uprzednio z 8-śmiu lat kalendarzowych – lata 1988-1996), z drugiej zaś uwzględnił kolejne waloryzacje renty przypadające na okres objęty wyrównaniem. Opierając się z kolei na niekwestionowanym przez wnioskodawcę symulacyjnym wyliczeniu organu rentowego, Sąd I instancji ustalił, że w przypadku przyjęcia do ustalenia wysokości bieżącej renty poprzedniego WPPW wynoszącego 98,16%, kwota świadczenia na dzień wydania zaskarżonej decyzji wyniosłaby 736,46 zł brutto miesięcznie (zaś w poszczególnych wcześniejszych okresach poprzedzających kolejne waloryzacje kształtowałyby się odpowiednio na poziomie od 604,29 zł brutto miesięcznie przez 643,52 zł, kolejno 682,77 zł i 714,31 zł). Z kolei uwzględniające powołany wyżej wskaźnik wyrównanie świadczenia za okres od 1 sierpnia 2007 r. do 31 marca 2011 r., wyniosłoby 29.453,69 zł brutto – co stanowi o różnicy pomiędzy tą kwotą, a wypłaconą przez ZUS w wysokości 1.885,62 zł. Ponadto – wobec ostatecznie sprecyzowanego przez J. K. żądania wypłaty skapitalizowanych odsetek- Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ustalił, iż kwota ta obliczona od pełnego wyrównania świadczenia wyniosłaby 6.885,88 zł, przy naliczaniu odsetek począwszy od dnia 28 sierpnia 2007 r. (tu przy uwzględnieniu przyjętego w decyzji terminu płatności renty). W świetle powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu uznał żądania odwołania w swej przeważającej części za

w pełni zasadne, a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo. Dokonując bowiem oceny prawnej sprawy w aspekcie dopuszczalności dokonanej w zaskarżonej decyzji niekorzystnej dla odwołującego weryfikacji WPPW jego świadczenia rentowego, Sąd I instancji stwierdził, że w sytuacji gdy organ rentowy już przy rozpoznaniu wniosku o przyznanie renty z 1997 r. dysponował wszelkimi dowodami pozwalającymi na prawidłowe ustalenie wysokości tego wskaźnika (w tym w szczególności świadectwem pracy wnioskodawcy z (...) M. w M., gdzie precyzyjnie odnotowano zarówno fakt odbywania przez wyżej wymienionego służby wojskowej jak i korzystania przez niego z różnych urlopów w tym bezpłatnego i wychowawczego), nie zachodziły przewidziane w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U.

z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) przesłanki pozwalające na taką weryfikację (brak jakichkolwiek przewidzianych w tym przepisie „nowości”). Tym samym zdaniem Sądu Okręgowego działania ZUS miały swoje uzasadnienie jedynie w ust. 1a wyżej powołanego przepisu (przy uwzględnieniu wyłącznie jego werbalnej treści), który to jednak przepis na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11, z dniem 8 marca 2012 r. utracił swą moc, co uzasadnia odmowę jego zastosowania w niniejszym postępowaniu sądowym, dozwalając ostatecznie na korektę zaskarżonej decyzji ZUS poprzez potwierdzenie prawa J. K. do stałej renty

z tytułu częściowej niezdolności do pracy w wysokości uwzględniającej dotychczasowy WPPW na poziomie 98,16%. Powyższe czyniło zaś – zdaniem Sądu I instancji – koniecznym nie tylko prawidłowe ustalenie wysokości bieżącej renty, ale też zasądzenie na rzecz odwołującego od pozwanego ZUS kwoty 1.885,62 zł tytułem dalszego wyrównania

świadczenia za okres od 1 sierpnia 2007 r. do 31 marca 2011 r. Przystępując z kolei do oceny zasadności roszczenia ubocznego wnioskodawcy (wyплаты skapitalizowanych odsetek za wyżej wskazany okres), Sąd I instancji - powołując art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 205 . poz. 1535 ze zm.), jak też art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) – stwierdził, że przebieg postępowania sądowego zakończony pozytywną weryfikacją uprawnień J. K. do świadczenia rentowego wykazuje, iż pozwany ZUS na dzień wydania decyzji z dnia 18 lipca 2007 r. wstrzymującej wypłatę renty, dysponował materiałem dowodowym (dokumentami) pozwalającym na dokonanie prawidłowych ustaleń co do legitymowania się przez wnioskodawcę wymaganym okresem ubezpieczenia (jak odnotował to Sąd Okręgowy, organ rentowy nie dysponował jedynie aktami osobowymi J. K. z (...) Przedsiębiorstwa (...) w K., jakimi posiłkowały się sądy rozpoznające sprawę, nie mniej jednak nie było żadnych przeszkód aby akta te pozyskać przed wydaniem w/w decyzji). W tej sytuacji Sąd I instancji uznał, że w świetle powołanych wyżej przepisów, pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w podjęciu wypłaty renty i to w odniesieniu do całej należnej z tego tytułu wysokości, co w pełni uzasadniało zgłoszone żądanie wypłaty skapitalizowanych odsetek na łączną kwotę 6.885,88 zł. Mając na względzie określony w decyzjach ZUS przyjęty termin płatności renty odwołującego, jak też fakt nie kwestionowania przez niego wyżej wskazanego wyliczenia należności ubocznej, zakładającego, iż odsetki liczone są od dnia 28 sierpnia 2007 r. – przy braku stosownej modyfikacji omawianego roszczenia – Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał je za niezasadne wyłącznie za okres poprzedzający wyżej wskazaną datę, co skutkowało oddaleniem w tej minimalnej części odwołania. W podstawie prawnej wyroku, oprócz wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego powołany został art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 i § 2 kpc

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu w części uwzględniającej żądania odwołania – tj. jego pkt I – zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.. W apelacji z dnia 18 lutego 2013 r. (v. k. 140-142), pozwany organ rentowy zarzucając zarówno naruszenie prawa materialnego tj. art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 205 . poz. 1535 ze zm.), w związku z art. 118 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), poprzez przyjęcie, iż w stanie faktycznym sprawy ZUS ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu i wypłacie renty wnioskodawcy, co skutkowało niezasadnym przyznaniem odsetek, jak też przepisów prawa procesowego tu art. 316 § 1 kpc poprzez orzekanie wg stanu z dnia wyrokowania a nie z daty wydania decyzji, co z kolei doprowadziło do niezasadnego poglądu o braku podstaw do obniżania WWPW świadczenia rentowego wnioskodawcy, wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie w tym zakresie odwołania.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podnosił, że wbrew temu co przyjął Sąd I instancji przebieg postępowania sądowego w sprawie uprawnień J. K. do renty wykazał, iż ocena materiału dowodowego nie była jednoznaczna, co też uzasadnia przyjęcie, iż brak jest odpowiedzialności ZUS za opóźnienie w podjęciu wypłaty tego świadczenia. Dodatkowo w tym względzie apelujący zauważał, że nie dysponował aktami osobowymi odwołującego ze spornego okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., przy czym nie może też zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż był zobowiązany do ich pozyskania, bo to na ubezpieczonym ciążył dowód wykazania wymaganego okresu ubezpieczenia, niezależnie od tego, że uzyskanie tych akt od przechowawcy wiązałoby się z dodatkowymi kosztami obciążającymi ZUS. Ponadto skarżący organ rentowy zarzucał, że przyjęte w zaskarżonej decyzji obniżenie WWPW świadczenia rentowego wnioskodawcy było prawnie dopuszczalne w oparciu o obowiązujący wówczas art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej, tak więc gdy zasadą jest, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ocena legalności decyzji dokonywana jest na dzień jej wydania – wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie K 5/11 nie mógł mieć dla wyniku sporu w tym zakresie żadnego znaczenia.

Wnioskodawca J. K. wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego (00:19:05 e-protokołu - oświadczenie pełnomocnika odwołującego złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. zważył co następuje;

Apelacja organu rentowego w części dotyczącej roszczenia ubocznego wnioskodawcy (żądania wypłaty skapitalizowanych odsetek od pełnej kwoty wyrównania świadczenia) – pkt I ppkt 3 zaskarżonego wyroku – jest w pełni zasadna, co skutkować musi wydaniem w tym zakresie przez Sąd I instancji orzeczenia reformatoryjnego.

Powyższe zaś jest skutkiem, trafnie podniesionego przez skarżącego, zarzutu naruszenia prawa materialnego, poprzez wadliwą subsumpcję ustalonego stanu faktycznego sprawy pod art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst. jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 205 . poz. 1535 ze zm.),

a w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, iż to pozwany ZUS ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w ustaleniu prawa J. K. do renty i podjęciu jego wypłaty. Jak wykazało bowiem długotrwałe postępowanie sądowe jakie toczyło się na skutek odwołania wnioskodawcy od decyzji ZUS z dnia 18 lipca 2007 r. weryfikującej jego uprawnienie do pobieranego dotąd świadczenia rentowego i wstrzymującej wypłatę renty z dniem 1 sierpnia 2007 r., pozwany organ rentowy był przede wszystkim uprawniony do takiej weryfikacji (wznowienia postępowania) wskutek pozyskania nowych nieznanych mu dotąd dowodów ,które podważały wykazywaną przez J. K. świadectwem pracy z dnia 27 grudnia 1989 r. ciągłość zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie od 6 lutego 1987 r. do 31 grudnia 1989 r. (przesądzenie w ostatecznym wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2011 r. sygn. akt III AUa 878/10, zaistnienia koniecznych ku temu przesłanek z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej).

Co więcej ,wbrew temu co przyjął Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu - a co dodatkowo potwierdzone zostało w niniejszym postępowaniu odwoławczym przed tut. Sądem

w drodze ponowionego dowodu z akt osobowych odwołującego z okresu jego zatrudnienia u wyżej wskazanego pracodawcy - materiał dowodowy jakim dysponował ZUS przed wydaniem powołanej na wstępie decyzji, nawet przy uwzględnieniu zawartości w/w akt osobowych (które niewątpliwie – z czym należy zgodzić się z Sądem I instancji – winien był organ rentowy pozyskać, do czego obligował go art.

7 kpa w związku z art. 124 ustawy emerytalno – rentowej) nie dawał prostej i jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czy J. K. legitymuje się wymaganym 5-cio letnim okresem ubezpieczenia w dziesięcioleciu liczonym wstecz od dnia złożenia wniosku rentowego. Najdobitniej o tym świadczą różne zapadłe w tej sprawie na przestrzeni kilku lat wyroki i to samego Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie, przy czym co należy podkreślić ,w każdym wypadku zarówno Sąd I jak i II instancji dysponował pełnym materiałem dowodowym w tym więc i aktami osobowymi J. K.

z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. . Jeżeli zaś dokonać pełnej i wnikliwej analizy uzasadnienia przyjętego przez Sąd Apelacyjny w dniu 27 stycznia 2011 r. w sprawie III AUa 878/10 rozstrzygnięcia ,potwierdzającego ostatecznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem ubezpieczenia (w przyjętym przez ten Sąd wymiarze 5 lat 2 miesięcy i 5 dni) to zważyć przyjdzie, że powyższe było możliwe tylko i wyłącznie przy uwzględnieniu jako okresu składkowego zatrudnienia wnioskodawcy w/w (...) Przedsiębiorstwie (...) dwóch okresów dzielących jego pracę na budowach eksportowych tj. od 1 lipca 1987 r. do 3 sierpnia 1987 r. i od 1 stycznia 1988 r. do 16 marca 1988 r., co też i uczynił Sąd Apelacyjny w Rzeszowie (odmiennie niż skład orzekający uprzednio w sprawie III AUa 516/09), ale opierając się jedynie w tym względzie na domniemaniu faktycznym (art. 231 kpc), łączącego J. K. z wyżej wymienionym pracodawcą stosunku pracy, mającym wynikać z uwzględnienia jego podania

o urlop wypoczynkowy w okresie od 1 do 14 lipca 1987 r. Nawet więc dzisiaj domniemanie to może być oceniane jako zbyt daleko idące zważywszy na fakt, że udzielony urlop nie wypełnił pierwszego z wyżej wskazanych okresów od 1 lipca do

3 sierpnia 1987 r., a z kolei gdy idzie o ten drugi ,od 1 stycznia do 16 marca 1988 r. , to żadne czynności ze stosunku pracy wobec odwołującego nie były wówczas podejmowane. Reasumując z tych to więc względów -zdaniem Sądu Apelacyjnego -nie można przypisać pozwanemu ZUS przewidzianej w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst. jedn. Dz. U. 2009 r. Nr 205 . poz. 1535 ze zm.) odpowiedzialności ,co jednocześnie zwalnia organ rentowy z obowiązku wypłaty dochodzonych przez wnioskodawcę odsetek. W tym bowiem względzie - tak jak naprowadzał to konsekwentnie pozwany ZUS – ostateczną przesądającą

o uprawnieniu J. K. do renty okolicznością był prawomocny wyrok sądowy, co przy wydaniu decyzji realizującej ten wyrok z zachowaniem przewidzianego w art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) terminu, czyni roszczenie wnioskodawcy niezasadnym. Na koniec tej części rozważań, Sąd Apelacyjny chciałby również podkreślić niepełną ocenę prawną omawianego roszczenia wnioskodawcy przez Sąd I instancji. O ile bowiem mógł on jeszcze starać się przypisać ZUS odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie renty odwołującego w wysokości przyjętej w zaskarżonej decyzji (i stosownego objętego tą decyzją wyrównania), o tyle brak było ku temu jakichkolwiek podstaw w odniesieniu do przyjętej przez Sąd Okręgowy w pkt I ppkt 2 zaskarżonego wyroku kwoty wyrównania 1.885,62 zł. W tym bowiem względzie nie może budzić wątpliwości, iż działania ZUS dotyczące weryfikacji WWPW świadczenia rentowego wnioskodawcy były działaniami zgodnymi z obowiązującym wówczas prawem tj. art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), który to przepis, korzystając z domniemania swej konstytucyjności, wymuszał na jego adresatach powinność określonego zachowania. Tak więc to dopiero wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. sygn. akt K 5/11, który wszedł w życie

z dniem 8 marca 2012 r. obalił to domniemanie. Stąd też z jednej strony gdy idzie

o skutki tego wyroku, nie można przyjąć odpowiedzialności ZUS za opóźnienie

w podjęciu wypłaty renty w powołanej wyżej wysokości uwzględniającej pierwszorazowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia odwołującego, z drugiej zaś – co stanowi w tym względzie o niezasadności apelacji ZUS – czyniło koniecznym na etapie postępowania sądowego, w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji, odmowę zastosowania zdyskredytowanego co do swej konstytucyjności przepisu,

a to w konsekwencji dozwalało na zmianę zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie ZUS do ustalenia prawidłowej wysokości świadczenia wnioskodawcy, jak też wyrównania renty przy uwzględnieniu pierwszorazowego WWPW wynoszącego 98,16%.

Z jednej bowiem strony nie można się absolutnie z apelującym zgodzić co do tego, iż wyrażona w art. 316 § 1 kpc zasada aktualność orzekania nie ma zastosowania

w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, z drugiej zaś przyjęcie tej zasady oznaczało możliwość zastosowania skutków powołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego także do stanu faktycznego sprzed dnia jego wejścia w życie. Rozwijając zaś tak wyrażony pogląd w pierwszym rzędzie zauważyć przyjdzie, że omawiana kategoria spraw należy do spraw cywilnych w rozumieniu art. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, a w konsekwencji także przy ich rozpoznawaniu musi mieć swoje zastosowanie powołany wyżej przepis, oznaczający konieczność oparcia wyroku na stanie faktycznym i prawnym istniejącym w chwili zamknięcia rozprawy. Powyższe potwierdza wprost choćby wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2012 r. II UK 117/11 LEX nr 1130393. Tak wyrażonego poglądu nie podważają przy tym odmienne w swej tezie wyroki Sądu Najwyższego (z dnia 20 maja 2004 r. II UK 395/03 OSNP 2005/3/43, 2 sierpnia 2007 r. III UK 25/07 OSNP 2008/19-20/293, czy 22 kwietnia 2008 r. II UK 223/07 LEX nr 837069) jako że co do zasady odnoszą się one do spraw dotyczących nabycia prawa do świadczenia rentowego, gdzie przewidziane w art. 477⁽⁽⁹⁾⁾ § 2⁽⁽¹⁾⁾ i § 3⁽⁽¹⁾⁾ kpc zasady postępowania w zakresie ustaleń odnoszących się do oceny stanu zdrowia ubezpieczonych w kontekście ich ewentualnej niezdolności do pracy, przesądzają o konieczności oceny legalności decyzji ZUS wg stanu faktycznego (a więc też nie prawnego) istniejącego w dacie jej wydania (choć nawet tu przewidziane zostały odstępstwa, jak np. w wyżej powołanym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2007 r. III UK 25/07, gdzie uznano, iż przesłanka dotycząca wymaganego stażu ubezpieczeniowego może być spełniona po wydaniu zaskarżonej decyzji, co przy uwzględnieniu art. 316 § 1 kpc uzasadnia przyznanie ubezpieczonemu świadczenia rentowego). W konsekwencji więc powyższego w zupełności należało zgodzić się z Sądem I instancji co do konieczności uwzględnienia przez niego w ocenie prawnej sprawy skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. Sygn. akt K 5/11 stanowiącego o niekonstytucyjności art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno-rentowej, a więc przepisu na którym oparł się pozwany organ rentowy wydając w omawianym zakresie (weryfikacji na niekorzyść wnioskodawcy WWPW jego świadczenia rentowego) zaskarżone rozstrzygnięcie. Powyższe zaś oznaczało – o czym mowa była już wyżej – konieczność odmowy zastosowania tego przepisu i to także za okres wsteczny, sprzed wejścia w życie w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego (co nastąpiło z chwilą jego opublikowania w Dzienniku Ustaw w dniu 8 marca 2012 r.). Jakkolwiek bowiem art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji RP wyraża zasadę perspektywnych skutków

orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, to jednak z uwagi na autorytatywne (wiążące) stwierdzenie Trybunału, że dany przepis pozostaje w sprzeczności z aktem prawnym wyższego rzędu – nie powinien być on przez organy stosujące prawo uwzględniany przy rozpatrywaniu konkretnych przypadków (ad casum), nawet więc w odniesieniu do roszczeń przypadających w okresie poprzedzającym ogłoszenie wyroku Trybunału w Dzienniku Ustaw. O tak rozumianych dla orzecznictwa sądowego konsekwencjach orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego stanowią zaś liczne orzeczenia Sądu Najwyższego, począwszy od wyroku

z dnia 10 listopada 1999r. I CKM 204/98 OSN 2000/5/94 (w którym przyjęto wręcz jedynie deklaratoryjny charakter tych orzeczeń), poprzez postanowienie z dnia

7 grudnia 2000 r. III ZP 27/00 OSNP 2001/10/333, uchwałę z dnia 23 stycznia

2001 r. III ZP 30/00 OSNP 2001/23/685, czy w końcu wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 23 stycznia 2007 r. II PK 96/06 OSNP 2008/5-6/61 (w tym wypadku przy tak daleko idącym stwierdzeniu, że nawet odroczenie wejścia w życie orzeczenia Trybunału stwierdzającego sprzeczność przepisu ustawy z Konstytucją, nie stanowi przeszkody do uznania przez sąd, że przepis ten był sprzeczny z Konstytucją od jego uchwalenia). Na koniec przywołać też można jedno z najnowszych w tym względzie niepublikowanych dotąd orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2012 r.

III UK 13/12, jakie zapadło już wprost w odniesieniu do tak rozumianych skutków powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art. 386 § 1 kpc, jak i art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)